

Izveštaj sa vanredne akcije – Kabljar (889m.)

Nedelja, 27. Maj, rano jutro, ispred zgrade Opštine Mladenovac skupljaju se 3 iskusna planinara i jedan zbunjeni početnik. Sunce već uveliko greje i znamo da nas čeka lep i topao dan. Nekoliko minuta pre 7 časova, krećemo put Kablara. 115 km puta prelazimo bez problema uživajući u Šumadijskom pejzažu, i oko 9 časova stižemo ispred Planinarskog Doma u Ovčar Banji. Branko nas vodi srednje zahtevnom Eleninom stazom koju sam ja kao početnik jedva savladala. Nije najpogodnija za one koji se plaše visine, ali zato one istrajne planina zna da nagradi prelepim pogledima na svoju sestru, Ovčar. Planine se nikada ne osvajaju, već nam samo dozvoljavaju da vidimo svet njihovim očima i visinama. Tako i Kabljar, relativno niska planina od 889 metara iziskuje poštovanje. Tokom uspona, stazu je često pokrivalo drveće čiji hlad nam je davao oduška od neumornog sunca koje nas je pratilo od jutra. Staza je bila pusta, i kao da ju je planina posvetila samo nama, da uživamo u nenametljivoj tišini i brojnim vidikovcima koji su nam služili kao odmorišta. Na vrh smo stigli nakon dva sata uspona, i iznenađeno zatekli planinu koja vrvi od ljudi. Porodice, organizovane grupe, stari i mladi koristili su nedelju i praznik za uživanje u prirodi. Sa krova se pruža jedan od najprepoznatljivijih pogleda Srbije, pejzaž ušuškan među vrhove planina, osvežen pitomim meandrima Morave. Na brdima i u šumama, šepure se ili čuče skriveni manastiri ove male Svete Gore, a oblaci počinju da se nadvijaju nad nama. Niz planinu silazimo kraj Isposnice, crkvice posvećene Svetom Savi, a isklesane u samoj steni Kablara. Tu pijemo osvešćenu vodu i grabimo trenutke odmora jer ipak su Trojice i crkvu treba ispoštovati. Ova staza pokazala se popularnijom od Elenine, i mnogi su se baš njome peli ili do crkve ili do samoga vrha. Sretali smo porodice sa malom decom, lokalne ljude, kao i strance koji planinu istražuju sami.

Nakon ukupno 8 km Kablarskih staza, spuštamo se do Doma, a sa nama se spušta i kiša, kao da nam je dozvolila tek toliko vremena da završimo svoju akciju. Krećemo kući, bez žurbe i u Mladenovac stižemo oko 17:00. Pred zgradom opštine sačekalo nas je ono isto sunce, samo malo zrelije, koje nas je tog jutra ispratilo na put.